

Evangelikus hírlevél

A BAKONYCSERNYEI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG KIADVÁNYA

A TARTALOMBÓL

Reformáció régen és ma 2.o.

Eseményeink 3-4. o.

Súri hírek 5. o.

Interjú Klaus Douglass-szal 6-7. o.

Óvodánk életéből. 8.o.

Gyülekezeti választások 8.o.

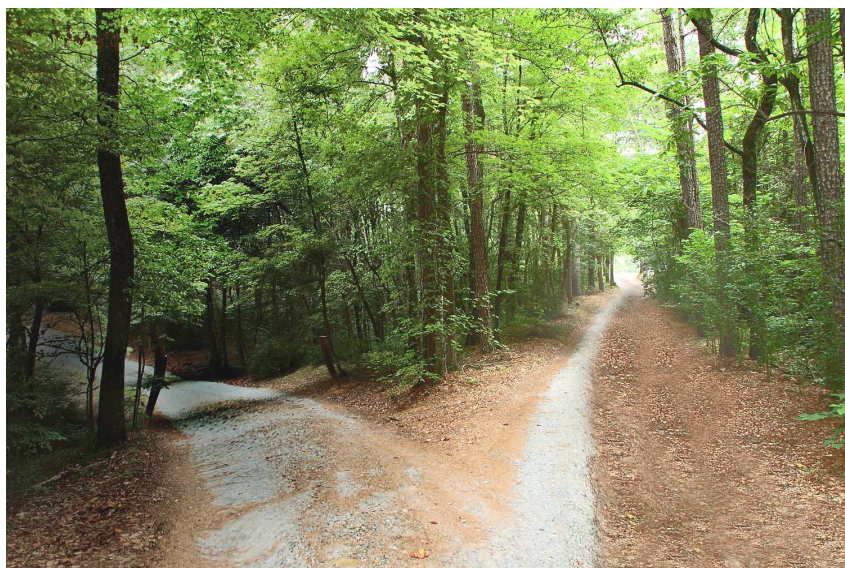
Egyházmegyei kórustalálkozó 9.o.

Anyakönyvi hírek, alkalmaink 10.o.

XII. ÉVFOLYAM III. SZÁM. 2011. OKTÓBER

Egyedüli oltalmunk és segítségünk az Isten

Zsolt.32,4-9: „Mert éjjel-nappal rám nehezedett kezed, erőm ellankadt, mint a nyári hőségben. Megvallottam neked vétkeimet, bűnömet nem takargattam. Elhatároztam, hogy bevallom hűtlenségemet az úrnak, és te megbocsátottad bűnömet, amit vétettem. Ezért hozzád imádkozzék minden hívő amíg megtalálhat. Ha nagy vizek áradnak is, nem érik el őt. Te vagy az én oltalmam, megóvsz a bajtól, körülveszel a szabadulás örömeivel. Bölccsé teszek, és megtanítalak melyik úton kell járnod. Tanácsot adok, rajtad lesz a szemem. Ne legyetek olyanok, mint a ló, vagy az öszvér, amelynek kantárral és zablával kell fékezni szilajságát, másképpen nem közelít hozzád.”

Kedves Testvéreim! Ki ne érezte volna már azt, hogy mozdulni kellene, de képtelen egy lépést is tenni, hogy szólni kellene, de nem mer, vagy nem tud, mert nem jön ki hang a torokból. Ki az közülünk aki érezte magát már úgy, mint akit leforráztak, vagy aki egyszerűen megdermedt, megtorpan? Manapság talán úgy mondanánk, hogy lefagyott a rendszer, mint amikor a számítógépen hiába nyomkodjuk a billentyűket, azok nem engedelmességek nekünk. Ezt érezte Dávid is, amikor szembesült bűnével. Amikor rádöbbsent hogyan csábította el Úriás feleségét és hogyan küldte őt a halálba. Úgy érezte Isten keze éjjel-nappal reá nehezedik. Talán érezte annak felelősségét is, királyként kormányozni egy országot bizony nagy teher is olykor, de leginkább úgy érezte, mintha Isten ebben a bűnös állapotban lenyomná őt. Erejét elveszti és szinte megbénul. Mi magyar nyelvben ezt úgy szoktuk mondani, megvert bennünket az Isten, rajtunk van az Isten haragja.

Dávid király mindaddig ebben az állapotban volt, amíg rá nem jött arra, hogy mit kell tennie. Hogyan szabadulhat meg a lelkiismeret furdalástól, bűneinek súlyától. És ez nem ment egyik pillanatról a másikra. Dávidnak szenvednie kellett. Fizikailag, a szó szoros értelmében jajgatott egész nap. Csontjai kiszáradtak, mondja ő, vagyis feltételezhetjük, hogy nem evett, nem ivott, egyszerűen elfogyott a testi fizikai ereje is, amikor rádöbbsent arra, hogy miként szabadulhat meg ebből az állapotból. Először is rá kellett jönnie a bajok okára. Miért vagyok ilyen állapotban, mi az oka, hogy úgy érzem Isten mázsás súlyként nyom lefelem? S mikor erre rádöbbsent, akkor elhatározta, hogy megvallja bűneit.

Fontos dolog ez az elhatározás! Ez egy döntés, amellyel már fél úton vagyok a megvalósítás felé vezető úton. Dávid történetén át, az ő példáján keresztül keresséjük mi is a magunk háza táján. Bizony nekünk sem megy olyan gyorsan az, hogy rájövünk arra, hol hibáztunk, mit rontottunk el. Sokszor bennünket is nyomasztanak kétségek és lelkiismeretünk vádló hangját mi is meghalljuk. S ez a mi életünkben sem megy másként, minthogy nekünk is szenvednünk kell!

Simek Valéria

ITT JÁRTUNK

Hát itt voltunk,
a Nap átölelt, és
szerettünk, életet
adtunk gyermekeknek és
földnek, hantjaikba
belekapáltuk napjainkat,
szépségünket.

Felhasadt párnáinkból
szálltak az évek, hol
pillézve, hol meghajolva
a jégverésben, mint a
letarolt vetés egy-egy
égzengés után.

Itt jártunk, öleltünk,
hagytuk, hogy öleljetek,
megérintsetek.

Hitünkkel tarisznyát
akasztottunk a vállatokra,
vigyétek tovább létünk,
kolduló harangokkal,
csavargó szelekkel.

ÖSSZETARTOZÁS

Ez a felbonthatatlan kötődés
a nyelvhez, szóhoz, szülőföldhöz,
ezt a belső tartományt magamba
rejttem. Éget a hallgatás,
mégis szétkiáltom:
összetartozunk.

Minden papírnál, okmánynál
hitelesebb, földed útnak
indító szava. Beszél
hozzám a néma föld,
s a szélben akác illata
hömpölyög hozzám.

Szülei ház, anyám dajkáló
dala az ölelésre tárt
nappalokban, éjszakákban.

Idő verte arcod látom,
ahogy a Nap utolsó sugár
ecsetjével festegeti, szépítgeti
dombjaid. Nyárnak, réginek
kísértése zúgítja szívemet,
kilobbanok múltadért.

A hegytetőn mondom, kiáltom:
-Gyönyörű vagy Bakony!
Összetartozunk, mint a
völgy az ölében kuncogó
patakkal.

Folytatás a kilencedik oldalon

Kedves Olvasóink!

Hosszú hallgatás után most újra jelentkezünk. A nyár táborokkal, testvér-gyülekezeti, baráti látogatásokkal teljes időszaka azért a pihenésre, valamint a továbbképzésre is lehetőséget biztosított számunkra. A tartalmas nyár után mozgalmas ősz következett gyülekezeteink számára. Jelen számunkban ízelítőt kaphatnak az elmúlt időszak eseményeiről. Október a reformáció hónapja, ezért e témának kiemelt fontosságot tulajdonítunk. Interjút olvashatnak Klaus Douglass-szal, aki az Essen-Nassaui Tartományi Egyház missziói felelőse, számos teológiai sikerkönyv szerzője. A Halottak napi megemlékezésekhez Jánosi Valéria költő testvérünk verseiből válogattunk. Lapunk számában megjelent ígihirdetés a Szentháromság ünnepe utáni 14. vasárnapon a bakonycsérnyi evangélikus templom szószékén hangzott el. Természetesen beszámolunk a legutóbbi számunk megjelenése óta eltelt időszak legfontosabb eseményeiről, továbbá az előttünk lévő időszak tervezett programjairól is hírt adunk. Örömteli olvasást, tartalmas időtöltést kívánunk minden kedves olvasónknak.

REFORMÁCIÓ RÉGEN ÉS MA

Reformáció 500 címmel programsorozatot indított egyházunk. A közelgő 2017-es jubileumi évre szeretnénk méltóképpen felkészülni. Az évfordulót eltelő időszakban, minden évben egy adott témát járunk körül. A médiában való megnyilvánulásainkban, gyülekezeteink életében évenként egy-egy adott témát kapcsolunk hozzá a reformáció gondolatához. Valahogy talán így: Mit hozott, mit ajándékozott a reformáció az emberiség számára? A 2011. év gondolata így hangzik: Reformáció és szabadság. A gondolatársítást jól szemlélteti a plakáton szereplő nyitott ajtó, s a rajta keresztül vidáman betóduló embercsoport. A Jelenések könyvéből vett ige üzenete valóban összekapcsolható a reformáció ajándékaival és hosszabbtávú hatásával. „Tudok cselekedteiről. Íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelytől senki sem zárhat be, mert bár kevés erő van, mégis megtartottad az én ígéretet, és nem tagadtad meg az én nevedet.” Jel 3,8 a filadelfiai gyülekezetnek szóló üzenet olyan közösséghez szól, amelyben a legfontosabb érték Isten ígéje. Ez, a hozzá való hűséges ragaszkodás vezetett oda, hogy Luther Márton 1517. október 17-én kiszögezte 95 tételét. Isten ígéjének eltorzítása, háttérbe szorítása ellen emelt szót és kimondta: „Az egyház valószínű és igazi kincse Isten dicsőségének és kegyelmének legszentebb evangéliuma.” (62. tétel, Wittenberg, 1517) Luther és reformátor társai által kinyitott ajtó szabaddá tett minden embert arra, hogy saját józan eszével és Isten iránt vágyódó buzgalomával, külön közvetítő nélkül szabadon tanulmányozhassa Isten akaratát. E célt szolgálta az anyanyelvre lefordított Biblia is,

melyet először német nyelvre, majd a reformáció követőinek munkája révén minden nép ajándékkul kapott a saját anyanyelvén is. Így készült el az első teljes magyar nyelvű Bibliafordítás Károli Gáspár gönci prédikátor munkájával 1590-ben, s azóta, annak sok revideált (felülvizsgált) változata, illetve készültek még újabb fordítások is. A legújabb fordítási munka éppen most folyik, a Biblia egyes részeinek legújabb fordítása, például Eszter Könyve, már olvasható az interneten. A reformáció a Szentírás lefordításával és kinyomtatásával szabaddá tette az információk áramlását. Többé nem csupán egy szűk, kiváltságos réteg előjoga volt érteni az Istent, hanem minden olvasni tudó ember számára természetes lett. A protestáns utódok számára a továbbiakban az is természetes volt, hogy minden ember számára biztosítani szeretnék volna az olvasás képességét, hogy mindenki érthesse, olvas-

hassa ezt a drága kincset. Többé semmilyen érdek ne sajátíthatja ki magának az előjogot, hogy Isten üzenetét közvetítse, mert Isten mindenkié. Isten mindenki számára oda ajándékozta az üdvösséget. Többek között azért is létesültek az ipari forradalomnak válságos történelmi időszakban iskolák, árvaházak a pietizmus (lat. jel.: lelki) mozgalmának felkarolásában, hogy Isten szeretetét megtanítsák az emberekkel. Felemeljék őket szorult helyzetükből és egy jobb, Isten szeretetére nyitottabb élettel ajándékozzák meg a rászorulókat.

Joggal kérdezheti a kedves olvasó, ez mind szép és jó, de nem sikerült ez a reformáció túlságosan jól? Nem járult-e hozzá az Istentől való elforduláshoz, az abszolút tekintély lerombolásához?

E kételyekre egyszerű válaszom van. Luther és reformátor társai nem az Isten nélküli szabadosságra nyitottak ajtót, hanem az Istennel való szabadságra. Arra, amikor az ember bűnei terhe nélkül élhet, hálasan és Isten iránti engedelmes szívvel. Magyarán, az ember nem lehet szabad Teremtő Istene nélkül. Mert, ha Ádám (héb.jel: ember) elengedi Isten kezét, a csillagok messzeségében járva is, megérzi a világűr borzongató hidegét. (Madách Imre: Ember tragédiája 13. szín.)

Reformáció és szabadság, tehát nyitott ajtót adott elénk, hogy bármikor szabad bejárásunk legyen Istenhez. Megismertette és megláttatta velünk a szeretet Istent: Krisztusban. Hitünknek, életünknek akkor van szüksége reformációra (viszsaalakításra és újra formálásra), ha anyanyira elszakadtunk Istentől, hogy már nem az ő szabadságában, a neki való

szolgálatban teljeseedik ki életünk. Ha Isten nélkül akarunk élni, s nem elég nekünk az Isten által felkínált szabadság: Krisztus hozánk lehajló szeretete. Ezért, és nem másért van szükségünk ma is reformációra. Sokan a hagyományt bontó, a formákat megújító eszközök használatában látják meg a reformáció lényegét: könyvnyomtatás, új dallamú énekek, de ez mégsem így van. Bár használták a korabeli legmodernebb technikát, de nem ez a modernitás, hanem az ige és a Krisztushoz való ragaszkodás adta meg a reformáció életet és társadalmat megújító hatását. Szükségünk lenne-e reformációra? A választ önökre bízom kedves olvasóim. S ha e válasz igen, akkor az utat ismerik hozzá. Jézus mondja: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam.” Jn 14,6

Szarka István

Dalest a Béketelepen

Isten iránti hálával gondolok vissza a szeptember 25-i gyönyörű napsütéses vasárnap délutánra, mikor azokkal, akik megtisztelték alkalmunkat, mely egy tartalmas és felemelő élményt nyújtó műsort láthattunk. Azon kívül, hogy az Evangélikus Egyház által rendezett továbbképzések szellemi, lelki töltést adnak, szorosabb, igazi testvéri kapcsolatok is kialakulnak. Ilyen ismeretségnek, testvéri kapcsolatnak köszönhető, hogy létrejött ez a zenés délután.

Berta Teodóra az egyik testvérünk barátnője zenepedagógus, kit nagyon szép hanggal áldotta meg az Isten, elfogadta meghívásunkat. Gitáron kísérte saját előadását. Műsorán először költők megzenésített verseit énekelte. Hazafias dalokkal folytatta, stíluszerűen őszi dalok sem hiányoztak a repertoárból. A sort egy népdallal fejezte be. A változatosság érdekében, az első blokk közben két vers hangzott el. A dalok jellegéből adódott, hogy az első részt külön válassza, mivel a dalok jellege, tartalma megkívánta. A megoldás Szarka Orsi két fuvola szólója oldotta meg. Öröm volt játékát hallgatni. A műsorba illő darabokat, szépen, tisztán szólaltatta meg. Köszönet érte, hogy vállalta a szolgálatot. A két szóló darab között Szarka István esperes úr igehirdetése lelki útavalót is adott a zenehallgatás közben.

A második részben a Bányász énekkar is énekelt népdalokat. Kérésre egy bányászdal is elhangzott. Erre az énekkar sem készült fel, de hatásos volt, mert sokak szemébe csalt könnyeket. A műsor közös énekléssel fejeződött be. Ezzel nem ért véget a délután. A testvérek sok finomságot hoztak, amit fehér asztalok mellett fogyaszthattunk el.

Köszönet és hála azoknak, akik hozzájárultak a rendezvény sikeréhez felekezeti, világnézeti hozzátartozás nélkül, mindenki meggazdagodva térhetett haza. Istené legyen a dicsőség.

Megköszönöm a termet, ahol megtarthattuk, az előadónak a szolgálatát, az esperes úr igehirdetését, a testvérek pénz és természetbeni adományát és a rendezéssel segítségét.

Isten gazdag áldása kísérjen mindenkit élete hátralévő életében.

Boros Miklósné

Aranykonfirmáció Bakonycsernyén

Isten Szentlelke Danhauser László egykor Bakonycsernyén szolgáló lelkész szolgálatán keresztül 44 fiatal erősített meg hitében. Isten megtartó szeretetéről 50 esztendő múltán 21 lélekben ifjú testvér adott hálát az élet ajándékaiért, valamint megemlékeztek azokról, akik nem ünnepelhetek velük.

Hálaadó ünnepi istentiszteletre gyülekeztek össze Bakonycsernyén október 9-én délelőtt mindazok, akik 50 évvel ezelőtt, kezdték meg a konfirmációi oktatást, hogy húsvét második vasárnapján megerősítsék az Úr Jézusba vetett hitüket. Danhauser László egykori Bakonycsernyei lelkészt 44 fiatal, 21 fiú és 23 leány fogta körül a korabeli fényképfelvételen. Azóta ezek a leányok és fiúk felnőttek, szakmát tanultak, családot alapítottak. Ezen a szép és meghatározó ünnepen hálát adhattak Istennek mindezekért. Isten gondviselő szeretetéről, a családi közösségért, az unokáért, akik sokuk számára visszahozták ifjú éveiket.

A délelőtti istentisztelet előtt 9 órától gyülekeztek össze az egykori konfirmandusok. Szarka István és Szarka Éva lelkészek köszöntése után Kalincsák Ferenc, az alkalom fő szervezője szólt egykori konfirmandus társaihoz. Az aranykonfirmandusoknak lehetőségük volt arra, hogy a fiatal kori élményeiket, a konfirmációi oktatás egy-egy felejthetetlen emlékét felidézzék. Jó volt eltűnődni és felismerni az azóta rég nem látott arcokat.

Az ünnepi istentiszteleten újra elmondott konfirmációi vallástétel után, az 50 évvel ezelőtt kapott konfirmációi ígérellel vehették az áldást a testvérek. Szeretteik körében megemlékeztek arról a 14 egykori konfirmandusról, akik már nem vehettek részt ezen a jubileumi évfordulón.

Az úrvacsorai liturgia szolgálatában Kalincsák Balázs a Mészlen-Acsád-Nemescső-Közsegdoroslói Társult Evangélikus Egyházközség lelkésze szolgált, akit mint a Bakonycsernyéről elszármazott lelkészt köszönhetett családjával együtt a gyülekezet. Köszönjük a szervezés szolgálatát Kalincsák Ferenc testvérünknek!

Szöveg: Szarka Éva, fotó Kadlecik István

Unokáink is látni fogják?

Régi álma teljesült a béketelepei evangélikus testvéreknek, akik rendhagyó bibliaóra gyülekeztek össze. Ez úttal nem a Béketelepen, hanem egészen a Hosszúúgyósi Erdei Szentélyben. A gyönyörű őszi nap alkonyuló sugarai aranylő színekbe borították az utat. Kisgyónbánya közelébe érve sorra elevenedtek a meg a fiatalkori emlékek. Milyen nehéz, de ugyanakkor milyen szép is volt itt a munka. Az erőt jól ismerők is csodálkozva nézték mennyit változott a környezet, az erdei szentély boltozatát, sudár bükk fák alkották, míg az oltárt egyetlen fakeresztből állt. Az egyszerűen ácsolt padokon helyet foglalók, hamarosan az égi madarakkal versenyre kelve dicsérték az Urat.

A helyhez szépen illeszkedett annak gondolata, hogy a szervezők e rendezvénnyel csatlakozni kívántak evangélikus egyházunk Teremtésvédelmi program sorozatához. Bizonyára ismeretes kedves olvasóink előtt, hogy minden év őszen egyházunk több más keresztyén felekezettel együtt egy héten keresztül istentiszteletek és előadások szervezésével fel kívánja hívni minden ember figyelmét arra, hogy földünk értékeinek védelmére sokkal fokozottabb figyelmet kell fordítani. Földünk véges nyersanyagokkal, területtel rendelkező, ám sokféle életnek otthont adó lélettér. Ezt az életteret az ember már hosszú idő óta folyamatosan pusztítja, s ezzel saját és főként a jövő nemzedékek sorsát nehezíti meg. Más vélemények szerint teljesen el is pusztítja. Hívó emberként nagy a felelősségünk abban, hogy a Szentírás teljes tartalmát hirdessük e világon. Az ember ugyanis nem csak és kizárólag arra kapott lehetőséget, hogy uralkodjék a természet fölött (1Móz 1, 28), hanem sokkal inkább arra, hogy a rá bízott világot, e gyönyörű kertet művelje és őrizze 2Móz 2,15. erről a megőváról, erről a megőrzésről, mintha elfeledkeztünk volna. Ezért erre minden embert emlékeztetni kell. Az erdei istentiszteleten a János evangéliumának 6. fejezetében található egyetlen igever s így figyelmeztette a résztvevőket: „Szedjétek össze a felesleges darabokat, hogy semmi ne menjen kárba.” A jól ismert kenyérszaporítás (Jn 6,1-13) történetének záró gondolatai a bőséges isteni áldás után következő józan, megfontolt cselekedetre mutattak rá. Össze kell gyűjteni mindazt, ami megmaradt, mert e világon a pazarlás épp olyan bűn, mint a többi más.

Az istentiszteletet követően tovább gyönyörködünk Isten csodálatos ajándékában, az erdőben. Reménységünk, hogy a gyors haszon érdekében nem vágnak ki minden fát, marad még fészkelő hely az égi madaraknak, jó levegő az arra járó vándoroknak, s reményünk még az is, hogy ezt a páratlan szépséget még unokáink unokái is látni fogják.

Rákóczi nyomában

Határon innen (és túl) Budapest – Bodrogkeresztúr – Tokaj – Sárospatak – Vizsoly – Kassa

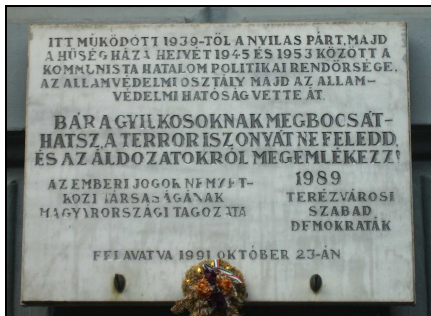
Tisztelt Olvasó!

Ez az írás egy kirándulás élménybeszámolója. Röviden, a teljesség igénye nélkül – melyen fiatalok s még fiatalabban vettünk részt, azzal a céllal, hogy felelevenítsük magunkban történelmi ismereteinket, új tapasztalatok, élmények birtokába jussunk, hálával adózunk hőseink emlékének és főleg – erősítsük közösségünk összetartását.

Mindez, október 14-én reggel Molnár István sűri iskolaigazgató rövid történelmi áttekintőjével kezdődött. Érdekes előadást hallottunk, melyben nem a száraz tényekre, hanem a Rákóczi család és személy szerint II. Rákóczi Ferenc gondolkodásmódjára, nemzettudatos beállítottságának gyökereire helyeződött a hangsúly. Köszönet érte.

40 fős „teltház” busszal vágunk neki túránknak, melynek első állomása Budapest, egészen pontosan az Andrássy út 60.

Ma Terror Házának nevezik ezt az épületet - megértettük miért. Betekintést nyertünk a nyilas és kommunista erőszak korába.

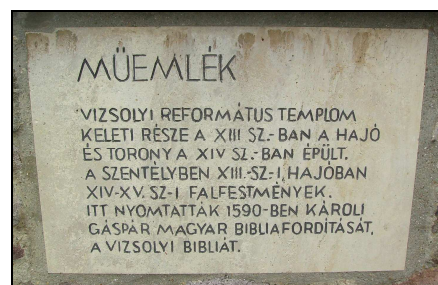

Innen Bodrogkeresztúrra vezetett utunk, ahol az újonnan épült Evangélikus Betlehem pihenőházban elfoglaltuk szállásunkat.

A vacsorát nagyszerű borok kóstolásával koronáztuk, melyre egy tokaji családi pincészetben került sor. Sokat megtudtunk a vidékre jellemző szőlőfajtákról, egyedi klímáról, hagyományról, munkaszerekről.

Másnap délelőtt a sárospataki várat barangoltuk be idegenvezetéssel, majd következett Vizsoly, a református templomban őrzött Vizsolyi Biblia megtekintése.

Innen Kassára buszoztunk, ahol kószorút helyeztünk el II. Rákóczi Ferenc nagyságos fejedelem szobránál, valamint elénekeltük a szabadságharc vezérének bús énekét.

Az emlékmű az úgynevezett „Rodostói ház” kertjében áll, mely annak a háznak mintájára készült, ahol a fejedelem, haláláig tartó törökországi száműzetését töltötte.

Ezzel kirándulásunk véget ért, indulás haza! Jól éreztük magunkat a két nap alatt, remek emberekkel, jó hangulatban kapcsolódhattunk ki.

Köszönjük mindenkinek: két kiránduló

Súri hírek

„Itt van az ősz, itt van újra” Mozgalmas és igen tartalmas nyári, ősz eleji időszak áll mögöttünk. Petőfivel együtt ülünk ki mi is gondolatban egy dombtetőre, és tekintünk vissza az elmúlt hónapokra.

Táborok

Előző lapszámunkban közzétett táboraink Is-tennek hála, sikeresek és igen áldottak voltak. A sorban első a tanévzárás utáni héten, június 20-25. között tartott nagyvelegi hittantábor volt, melyet a bakonycsernyei, bakonyszombathelyi és a dunajvárosi gyülekezetek hittanosaival tartottunk. A közel 60 gyermek mellé lelkes segítő csaptunk is volt, úgyhogy gördülékenyen zajlott minden. A lelki táplálék és igei alkalmak mellett számos lehetőség volt a nyári jó idő aktív kihasználására is. Az egyik sláger program a számháború volt, melynek remek helyszínt adtak a falu környéki domboldalak, erdők és bozótok. Ezenkívül tovább színesítettük a programot kézműveskedéssel, tábortűzzel, éjszakai bátorságpróbával, színjátszással, birkózással és sok egyéb érdekességgel.

Június 30. és július 3. között napközis hittantábort rendeztünk Bakonycsernyén, az ottani hittanosokkal közösen, mely a „Madarász tábor” becenevet kapta. Ezen a négy napon a bibliai igék Isten világfenntartó és ránk is folyton gondot viselő szeretetéről szóltak hozzánk. A tábor során igyekeztünk megismertetni a gyermekekkel a saját környezetük és vidékük természetes és hagyományos értékeit. Ennek keretében felfedeztük a faluszéli erdőt, tanulmányoztuk a legismertebb fákat, virágokat, sőt, erdei futóversenyt is rendeztünk. Meglátogattuk a szápári kovácsmestert, ahol a kiállított, saját készítésű kardok, szabályk és egyéb történelmi eredetű fegyverek megcsodálása mellett a gyakorlatban is megismerhettük az „addig üsd a vasat, amíg meleg” mondás eredetét. Röptettünk postagalambokat, gyűrtünk feketerígót, jártunk a járdi vízimalomnál és a Veszprémi Állatkertben is. Ebben a pár napban rengeteg élménnyel és ismerettel gazdagodott a maroknyi gyerek csapat és a vezetők egyaránt.

Finnsországi látogatás

Július hónapban egy öt főből álló mini delegációval Finnországba indultunk, ahol a rendelkezésre álló két hét alatt meglátogattuk mindkét testvérgyülekezetünket. Elsőként az ország északi felében elhelyezkedő Nivalát kerestük fel, majd a Helsinkit közelében fekvő Valkealába vitt az utunk. Újságunkból oldalakra lenne szükség, hogy minden élményt és benyomást megosszunk a Kedves Olvasóval. Súrón, a hazaérkezés utáni héten közel két órá, vetített képes előadásra került sor, ahol az érdeklődők részesei lehettek mindannak a csodának, amiben északi testvéreinknél lehetett részünk. A finn-magyar barátság tehát továbbra is él, a testvérkapcsolat erősen fennáll, és jó reménységgel tekintünk az együttműködés jövője felé.

Templomfelújítás

Az idei évünk legnagyobb munkája a templomunk külső felújítása volt. A március végén kezdődött munkálatok egészen július közepéig

húzódtak. Végére is egy szép külsejű, új tetővel rendelkező épületet vehettünk birtokba a gyülekezet. A pályázaton kívül eső feladatok elvégzésére az ősz folyamán került sor. Ilyen volt a templomkert talajának feltöltése, egyengetése, fűvesítése, dísfák ültetése. A templom bejáratához új, gránitból készült küszöböt kaphattunk. A korábban megépült kerítéslábazatra megfelelő vasváz és léckerítés került, illetve a régi vaskaput is felújítottuk. Ezen közös célok sokak társadalmi munkájával valósultak meg. Mindenkinek köszönjük a részvételt és az erőfeszítést. A köszöneteknél szeretném kiemelni Sógorka Ottó, gondnok urat, aki rengeteg időt és energiát befektetve vett részt ezekben a feladatokban. Továbbá szeretném kiemelni Súr község önkormányzatát is, ahonnan szintén számos segítséget kaptunk. Köszönjük!

Egy másik közösen megvalósított feladat még hátra volt: a korábban ajándékba kapott harangjáték megszólaltató berendezésének beszerzése. Sajnos ez az egyéb munkálatok költségei okán már igen nagy terhet jelentett volna az egyházközségnek, de hála Istennek, a falu lakosságának közadakozása előteremtette a beruházáshoz szükséges összeget. Itt szeretnénk felsorolni azoknak a nevét, akik nyilvántartásunk szerint adományukkal gyülekezetünk segítségére voltak.

Bakai Gáborné, Bakai Imréné, Báles Csaba, Baumann Ferencné, Beke Jánosné, Benis Antal, Benis Antalné, Benis Attiláné, Benis Endréné, Benis Ferencné, Benis Viktorné, Csapó Mihályné, Czombál Kálmán, Erdélyi Istvánné, Érsek Mihály és családja, Fojtyik István, Gansperger Imréné, Gurdon Balázs, Gurdon Józsefné, Gurdon Pálné, Gurdonné Földesi Márta, Guzs Ferenc és családja, Hadnagy Ferencné, Horváth Mihályné, Hullám Istvánné és családja, Id. Sógorka Miklós, Ifj. Lanczendorfer Józsefné, Ifj. Sógorka Miklós és családja, Ifj. Tamási László, Janás Ferencné, Kanyó Antal, Kadlecsik Erzsébet, Kéri Gerzson, Kiss László, Koltai Ibo-lya, Kopócs Istvánné, Kopócs Miklósné, Kovács Ferenc, Krotki András, Krotki Ferencné, Kusicza Pálné, Lakics Rudolfné, Lunk Ferencné, Makó Józsefné, Makó Lajosné, Marencsák Ildikó, Marencsák Istvánné, Marencsák Veronika, Melhardt Istvánné, Molnár István, Némédi Géza, Nerhaft Balázs, Nerhaft Viktor, Nyemcsék Kálmánné, özv. Kovács Lászlóné (Marencsák Magdolna), özv. Lanczendorfer Józsefné, Palángi Mihályné, Simon Istvánné, Sipos Ferencné, Sógorka Attila és családja, Sógorka Istvánné, Sógorka Károly, Sógorka Lajosné, Sógorka Ottó, Sulák István és családja, Süle József, Svehlik István, Szabó László, Szabó Pálné, Szloboda Lajosné, Zsargó István.

(Lista összeállítva: 2011. október 19-én). Elnézést kérünk, ha valaki véletlenül kimaradt volna a felsorolásból. Nagy öröm, és igazán megható volt meg tapasztalni ezt a nagymértékű áldozathozatalt és összefogást. Mindenkinek hálás szívvel köszönjük adományát, és kérjük Isten gazdag áldását életükre.

A templomfelújítás lezárásaként 2011. október 23-án, 9 órai kezdettel rendezünk ünnepi hálaadó istentiszteletet, ahova minden kedves testvérünket szeretettel hívunk és várunk. Ezen az alkalmon először fog közöttünk szolgálni a Nyugati (Dunántúli) Egyházkerület új püspöke, Szemerei János.

Országos Evangelizáció

A hagyományokhoz híven, Budapesten, a Deák téri evangélikus templomban rendezte meg egyházunk az Országos Evangelizációt, mely idén október 8-ra esett. Ezen a szép, napos reggelen Súról és Bakonycsernyéről közösen indultunk útnak egy kisbusznyival gyülekezettel a főváros felé. Már az oda úton elkezdődött a lelki táplálék befogadását egy rövid reggeli áhítat keretében. A főváros szívében található templomba belépve a csodálattal töltött el a zsúfolásig teli templom látványa. Szinte már csak a karzat második szintjén voltak üres helyek.

A nap mottója ez volt: Kik a boldogok? Erre a kérdésre kerestük közösen a biblikus, Isten ígéből kapható, bátorító, iránymutató választ. A program Zsarnai Krisztián, nyíregyházi evangélikus lelkész erőteljes és ébresztő hangú igehirdetésével kezdődött. Érdekes volt, az a szembeállítás, miszerint milyen nagy különbség van a boldogság és a boldogulás között. Rámutatott, hogy sokan csupán a boldogulásukat kergetik, miközben a boldogság közelébe el sem jutnak.

Utána Dr. Molnár Róbert, Kübekháza község polgármestere kapott szót, aki arról tett bizonyosságot, hogy saját erejéből csak lelki mélységekbe tudott eljutni, de Isten kiemelte ezekből, rabul ejtette az életét, és csak így lett igazán szabad és boldog ember. Azóta mind magánemberként, mint közéleti személyként bátran tesz bizonyosságot Jézus Krisztusról és benne megtalálható új életéről.

A nap közepén a szekciókról szólt a program, ahol különböző helyeken és különböző módokon szólt a bizonyágtétel az Istentől kapható boldogságról. Bibliakör, színi előadás, népdalok, fórumbeszélgetés tette változatossá rendelkezésre álló egy órát.

Délután Sasvári Sándor dalaiból hallhattunk ízelítőt, majd a zároistentisztelet következett, ahol Szemerei János, a Nyugati (Dunántúli) Egyházkerület püspöke hirdette Isten ígét. Az egész napos együttletet úrvacsorával zárult. Nagyon tartalmas és áldott nap volt mindannyiunk számára.

Nagy Gábor lelkész

„A forrás az, ami érdekel!”

Exkluzív interjú Klaus Douglass-szal

Bonyhád – A 2011. augusztus 23-25. tartó lelkeszkonferencia külföldi vendége volt Klaus Douglass (ahogyan ő ejti: duglasz) még az első nap délutánján válaszolt az evangelikus.hu nem éppen kíméletes kérdéseire. Szöveg és fotó: Horváth-Bolla Zsuzsanna hírlevelünk az interjú szerkesztett változatát közli. A teljes írást lásd: evangelikus.hu alatt.

- Gyakran járt már itt?

Ötödik alkalommal vagyok itt, de eddig a református egyház hívott meg, így tehát örültem annak, hogy most a lutheránusok is érdeklődést mutattak. Az itteni egyház jelenleg sok olyan kihívás előtt áll, amelyekre nem tudok választ, amelyekre nem tudok megoldást adni. Tudom, hogy kidolgoztak egy stratégiát, de kevés rálátásom van erre. Amit ma a bibliatanulmányban elmondtam, az úgy gondolom, nem is stratégia ellenes. Ismert vagyok arról, hogy sokat teszek. De épp azért, mert én a tettek embere vagyok, fontos számomra az, hogy közben mindig visszatérjek a gyökereimhez, a Jézusi alaphoz.

– Ha már említette református testvéreinket, nem tudom, tud-e arról, hogy bár sokan közülük nagyra tartják önt, hiszen még a könyveit is magyar nyelven a Kálvin Kiadó adta ki, ámde vannak olyan felhangok is, akik támadják önt. Keresztényietlennek kiáltják ki, miszticizmussal, okkult spirituitással, new age-es megnyilvánulásokkal vádolják.

– Áh, ez érdekes. Mire alapozzák ezt?

– A blogban az ön magyarul megjelent könyveit elemezte egy szerző. Az imádsággal kapcsolatban például kifejezetten veszélyesnek vélte azt, hogy ön olyasfajta – mondjuk úgy – technikákat is alkalmaz, amelyek más vallásokra jellemzőek (szavak ismételtetése, légzésgyakorlat... stb.)

– Érdekes, amit említ. Épp a jövő héten fog megjelenni Németországban az Ötven mód az imádkozásra című könyvem. Abban írok erről. Csak nem kiszivárogtatott információik vannak a reformátusoknak erről? (nevet.)

– Azt hiszem, hogy ezek a kegyes keresztények az Új reformációról megjelent könyvének alapján szedték össze mindezen vádakat. A most meghallgatott, Krisztusban gyökerező bibliatanulmánya alapján, nem gondolnám, hogy ezek a vádak valóban megállják a helyüket önnel szemben. Mégis érdekelne, miért kell módszereket alkal-

mazni az imádság során? Nem lehet egyszerűen a saját szavainkkal kitárulkozni Isten előtt? Nem elég ez? Kellenek módszerek?

– A muszlimok leborulnak a földre, a zsidók felemelik a kezüket az ég felé, és imaszalagot kötnek magukra. A buddhisták meditálnak, a katolikusok, az ortodoxok a rózsafüzért imádkozzák végig. Számomra az imádságban a koncentrációt segítik a módszerek, de minden egyes imám Krisztusra irányul. Ez az a döntő pont, amiből nem lehet engedni és csak Jézus a fontos. Végigimádkozhatom lutheránusként is a rózsafüzért, de nem Szűz Máriához imádkozom közben, hanem a Miatyánkot mondom, vagy Jézushoz imádkozom. A rózsafüzér csak koncentrációs segítség. A hitvédőknek tehát ezúton is szeretném azt üzeni, hogy nem vagyok az ellenségük, nem fenyegetem a kereszténységet. Kicsit lazábban kellene venniük a dolgokat. A New Age-hez semmi közöm nincsen. Jézushoz viszont annál több! Aki ilyen vádakkal illet, annak fogalma sincsen, miről írtam a könyvemben. Inkább olvassák el még egyszer a gondolataimat.

– Meséljen az imádságról szóló új könyvéről!

– Kipróbáltam különböző imamódszereket. Voltam imaközösségekben, imádkoztam ikon előtt állva egy ortodox templomban, voltam régi kolostorban, voltam keresztény könnyűzenei koncerten, voltam katolikus zarándoklaton, Zen-kurzuson voltam, felmásztam a Sinai-hegyére, táncoltam a Miatyánkra... stb. Nem vagyok New Age-es, sőt a könyvemben rendkívül kritikus viszonyulok a New Age bármiféle megnyilvánulásával, így például az autogén tréninggel kapcsolatban.

– Magyarországon három könyve jelent meg. Az új reformáció. 96 tétel az egyház jövőjéről. Aztán a Megalapozott hit. Hogyan kerülhetek élő kapcsolatba Istennel? És az Isten szeretetének ünnepe. Az istentisztelet mai formáiról. Van arról szó, hogy több könyvét is lefordítják majd?

– Németországban a legismertebb könyvem az Expedition zum ICH – In 40 Tagen durch die Bibel (Felfedezőút az énemhez, 40 nap alatt a Bibliát tanulmányozni). Ezt szerettem volna, ha Magyarországon is megjelenik, de közben elvesztettem a kapcsolatot a Kálvin Kiadóval.

– Missziói munkát végez egyházában, a Hessen-Nassauai Landeskirchében. Németországban meglehetősen sok egyházelhagyóról hallani, akik nem akarják fizetni tovább az adót. Nálunk más okokból, de folyamatosan csökken az egyháztagok száma. Ezt mutatta meg egy, a közelmúltban készített szociológiai felmérés is. Ön szerint mit lehet tenni lelkészként ezek ellen?

– Németországban az egyházelhagyások az utóbbi időben csökkentek a protestáns egyhá-

zakban. A katolikus egyházban a szexuális visszaélések miatt ugrásszerűen megnőtt ez. Összességében a kilépések miatt meg kell keresnünk mindig a probléma gyökerét. Az emberek korunkban nem érzik magukat azonosnak az egyházzal, azzal a tartalommal, formával, amit az egyház kínál. Az életben háromszor (keresztelő, esküvő és temetés) elég a lelkeszettel találkozni, de ezért minek folyamatosan fizetni. Sokan a gyerek keresztelőjekor kilépnek. Majd ha öreg leszek, esetleg visszalépek, hogy legyen egyházi temetésem – vallják. De a döntő pont mégsem a pénzügyi rész, hanem az, hogy nem tudnak mit kezdeni a vallással illetve azt mondják, hogy egyház nélkül is gyakorolhatják a hitüket. De ezeknek az embereknek nincsen fogalmuk az egyházzal és arról, mit is kínál a lelkész. A normál élettől levált egyház a baj. Sajnos az egyház egyfajta gettóhelyzetben van társadalmunkban. 20 és 60 éves kor között nem foglalkoznak velünk. Egyszer tehát egyfajta identitáskérdés ez, mit jelent az egyház, mire vagyunk itt a világban, miben segíthetünk, másfelől relevanciakérdés ez, milyen kulturális szerepünk van az emberek életében. Sok lehetőség van, modern istentiszteletek formájában arra, hogy megmutassuk, hogy a kultúránk nem a régmúlt kultúrája, hanem ma is releváns.

– Gyülekezeti lelkészként szolgált 25 évig egy gyülekezetben, ahol áttörés volt e téren. Jelenleg pedig egyházában az a feladta, hogy a misszionáriusi lehetőségeket keresse. 1200 gyülekezet tartozik önhöz. Tapasztalt ezekben a gyülekezetekben is áttörést?

– Az én gyülekezetemben is voltak annak idején kilépések, de megpróbáltuk a lehetőségeket kihasználni. Sok fiatal és sok férfiember volt a gyülekezetben, ami nem tipikus Németországban. Az emberek sok feladatot vállaltak, sok önkéntesünk volt. A gyülekezet magja erőt sugárzott. Ha egy egyház középen erős, akkor a széleken lévő erőziót is kezelni tudja. Ha középen nem tudják, hogy mit jelent az egyház, a kereszténység... stb., akkor könnyen labilisá válhat a gyülekezet közössége. Emellett persze az is fontos, hogy olyan alkalmakat teremtsünk, amelyek vonzóvá teszik templomainkat. Fontosnak tartom tehát a tartományi egyházamban is a képzést, az identitás erősítését. De hosszú folyamat, amíg az ember eredményeket fel tud mutatni e téren.

– A rendszerváltás után egyfajta fellelegzés volt nálunk tapasztalható egyházi téren. Sokan keresték fel a templomokat, ébredések indultak. Ez mára azonban újra visszazuhan, de a kisebb evangéliumi közösségek még mindig tudnak embereket vonzani. Mit gondol, miért van ez?

– Az istentiszteletek formája rendkívül fontos. Nálunk annakidején négy istentisztelet volt, amelyek közül csak egy volt a tradicionális li-

turgia szerint. A többen keresztény könnyűzene volt, zenekarral, gitárral, dobbal.

Banális, de az evangéliumi közösségeket sok esetben a zene miatt keresik fel. Sok ismerősön volt, akik csak azért jártak szabad keresztény közösségbe, mert az istentiszteleten ott-honosabban érezték magukat a zene miatt. Teológiailag nem értettek egyet az ott vallottakkal, de a zene miatt vasárnap mégis oda-mentek.

Mi sajnós a szigorú liturgiával sokakat elriasztunk, mert nem szólítja meg őket a középkori dallamvilág. Nincsen már meg ezekkel a dalokkal szívdobbanás (hearth-beat). A zene nyelv. Budapesttől Frankfurtig, de a világ másik feléig, Brazíliáig, Ausztráliáig mindenki hasonló zenét hallgat a rádiókban, tévékben. A fiatalok kultúrájában nem szeretik a klasszikus zenét. Ötven felett vagyok, de én sem rakok be klasszikus CD-t. Istentiszteleten még meghallgatom, de kész, ennyi. Nincsen meg a szívdobbanásom ezzel. És így vannak a fiatalok is a klasszikusokkal. Tehát nem lehet kizárólagosan csak ilyen istentiszteleteket tartani. Ha az egyház csak időseknek való zenét játszik, akkor csak időseket is fog elérni. Nejem keresztény popzenész. Kicsit lazán és rockosan hangzik ez, nem? De így van. (nevet.) Általa elég jól ismerem ezt a közeget. Ők magukat is jobbra csak evangéliumi közegbe hívják. Ez tragikus.

Ami még vonzó lehet a zene mellett az egy szuper prédikátor. Ott a szó ereje erős lehet, de ez csak 100-ból egyszer fordul elő. Egy normál lelkésznek ezáltal sem sikerülhet embereket bevonoznia. Nemrégiben voltam egy fórumbeszélgetésen, ahol megkérdezték, hogyan hoznék be friss levegőt a templomfalak közé. Azt válaszoltam, hogy ahány fizetett klasszikus egyházzene van, legalább annyi modern zenét játszó zenészt fizetnék. Akkor lenne élet. De ezt nálunk sem teszi az egyházvezetés.

– Ezek szerint ön számára a liturgiai reformként nem lehetne emlegetni azt, ha régi formák életre keltésével próbálkoznának?

– Az gondolom, hogy a 21. század embere is nyitott a vallási kérdések iránt, Jézus Krisztusban van a válasz korunk spirituális éhségére. A gyülekezetekben egyfajta spirituális feltöltetésre vágnak. Ez azonban nem megy úgy, ha az istentiszteleten béklyók vannak. Az istentiszteletnek mindenkihez kell szólnia, mert nem zártkörű rendezvény. Bár a formák nem alakíthatóak tetszőlegesen, mégis rugalmasnak kell lennünk. Az istentiszteletnek inspirálni kell, a mai kor emberének életérzését kell kifejeznie. Nem ismerem az önk liturgiai reformjának mélységeit, de elmondhatom, hogy öncélú reformokra nincsen szükség, mindenképpen többvágányú koncepció kell, amelyben a fiatalok is részt kell, hogy kapjanak. Ha nem értik a miérteket, nem fognak elmenni. Ha régi a forma, az béklyót jelent. Nem csak a miként ünneplés a fontos, hanem a megélés is. A

szeretetteljes, nyitott gyülekezetek pedig vonzóak lesznek.

– Egyházunkban két évente van egy fiataloknak szóló találkozó, a neve Szélrózsa. A következő a Balaton partján lesz, Fonyódligeten. Az ott szolgáló lelkész nagyon kreatív, legutóbb strandmissziót csináltak a parton. Nagyon sikeres volt. A strandolók azért mentek be oda, mert meghallgatták őket.

Számomra az is rendkívül fontos, hogy egy lelkész valóban lelkész legyen. Ne csak az irodai munkával foglalkozzon, templomot renováljon, gyűlésekre járjon, hanem látogasson, legyen ideje odafigyelni az emberekre – ezt ön is érintette.

– Egyetértek. Ahogyan a biblia tanulmányban is mondtam, oda kell figyelni a saját szívverésünkre is. 80 százalékban nem azzal foglalkozunk, amivel kellene. Saját imaéletünkre nem jut idő, nemhogy a másik emberre. Ha magunkkal nem tudunk foglalkozni, nem tudunk feltölteni, akkor a többiekkel hogyan? A legjobb, ha saját szellemi tőkénket beviszük a gyülekezetbe.

– Tudja én hallottam már olyan lelkészről is itt Magyarországon, aki büszke volt arra, hogy már évek óta nem volt üdölni...

– Büszke? Büszke erre nem lennék.

– Hát hogy is mondjam. Ez szent ügy tett a számára.

– Azt hiszem csodálatraméltónak, tiszteletre méltónak nevezném ezt a fajta elkötelezettséget, de büszke nem lennék rá. Az Isten parancsolatainak betartása rajtunk kezdődik, lelkészen. A szenteld meg az ünnepnapot, ránk is vonatkozik. A szent nyugalom az értünk van. A munkát egy bizonyos ritmus után abbahagyjuk. Lehet, hogy sokszor ez nem lehetséges, de harcolni kell érte. Nem értem, ha valaki büszke arra, ha Isten parancsolatát megszegi.

Minden autót karbantartunk, különben hamar csapágyas lesz. De az esetenkénti szerviz és olajcsere meghosszabbítja az élettartamunkat. Persze az olaj drága, de egy motorcsere még drágább.

Nem akarok moralizálni. Isten megbocsátja a bűneinket, de az életbölcességem is azt diktálja, hogy pihenni kell.

Az imádságformákról szóló könyvemben leírtam azt is, hogy egyfajta imádság az is, ha minőségileg nem teszünk semmit egy nap a héten. De olyankor még az emaileket se csekkoljuk! Lehet, hogy kegyes testvéreink ezért engem new age-esnek fognak mondani?! (nevet.)

– És mit tud ajánlani? Mi a kivezető út?

– Ha nem terhelik le a lelkészt, akkor neki is több ideje marad magára. Abban látom a további lépést, ha a gyülekezeti tagokat bevonjuk a munkába és mindenki a saját területén aktívvá válik. Egyszerűsíteni kell a struktúrákat. Ami nem működik egyszerűen, az egyszerűen nem működik. Ott váltani kell. A hívek egyetemes papságának elvét valljuk, de a végén

mindig csak a lelkészre mutogatunk és ez nincsen így jól.

– Ezután az imádságos könyv után van már újabb könyvtervez?

– Az Expedition zum ICH – In 40 Tagen durch die Bibel (Felfedezőút az énemhez, 40 nap alatt a Bibliát tanulmányozni) című könyvem folytatását tervezem. A korábbi könyv pár év alatt húszezer példányban fogyott el. Ezúttal is negyven naposra tervezem, és Márk evangéliumát dolgozom fel, gyülekezeti tagok számára.

Olyan gyülekezeti kurzusok számára ajánlom a könyvet, ahol kampányszerűen, a bibliakörökben (fiatal, idős...stb.) ezzel foglalkozhatunk és 40 napig egy dologgal foglalkozhat az egész gyülekezet. Mint látja, a témáim mostanában az imádság, a Biblia és Jézus körül forognak.

Bár már nem vagyok az, aki a kilencvenes években volt, hogy fejjel mentem a falnak és reformokat akartam. Manapság egyre inkább a forrás az, ami érdekel.

– Sok erőt kívánok önnek a könyvíráshoz és a forrás felfedezéséhez!

Klaus Douglass Bonyhádról történt elutasítása után elektronikus levélben válaszolt a lelkészek kérdéseire. Az alábbiakban ezekből válogattunk néhányat.

- 25 évig gyülekezeti lelkészként szolgált. A gyülekezetben eltöltött évek mely periódusában vezette be az újdonságokat a gyülekezetében?

Körülbelül fél évig nézelődtem, aztán lépésről lépésre veztettem be az újításokat: változtatás az istentiszteleten, évenkénti hitmélítő kurzusok, házi imakörök kiépítése...stb.

- Mennyi idő után látta az eredményeket?

Voltak, amelyeket azonnal, de körülbelül két év múlva már láthatóak voltak a gyümölcsök, amelyek az én közreműködésem nélkül érettek be. Körülbelül 8 év után a változások már irreverzibilissé váltak (rendszerátalakítás és nem csak a rendszeren belüli változások)

- Hány segítője, munkatársa volt a gyülekezetében és hányan voltak aktívak a változáskor? Hányan fordítottak hátat a gyülekezetnek a változások miatt? Amikor az új reformáció eredményei láthatóak és érezhetőek voltak, mekkora volt a gyülekezetének a létszáma?

Németországban népegyházi kereteink vannak, ami azt jelenti, hogy a lakosság egyharmada protestáns, egyharmada katolikus és egyharmada egyik felekezetnek sem tagja. Ezen nem változott semmi sem az évek alatt. Ez azért is érdekes, mert szerintem inkább a részvételre kell tekinteni, mintsem csak a gyülekezet taglétszáma. 40 istentiszteletre rendszeresen járóból 400 lett. 25 munkatársból pedig 250. Egy kis házi imakörből pedig körülbelül 40. A gyülekezetbe érkező adományok is megtízszereződtek, illetve ennél még több is lett.

Horváth-Bolla Zsuzsanna evangelikus.hu

Evangelikus óvodánk életéből

Ősz köszöntő

Az őszi vásár óvodánkban 2011. szeptember 27-én került megrendezésre. Isten gyönyörű, napsütéses délelőttel ajándékozott meg minket. Napunknak négy főbb mozzanata volt. Elsőként mi, óvónők készültünk énekekkel és táncokkal a gyermekeknek, majd a kicsik zenés tornája és a nagyok sorversenye következett, amely során a katica és pillangó csoportosok mérhették meg magukat. A gyerekek népi hagyományörző játékokat játszottak, melynek eszközei őszi zöldségek és gyümölcsök voltak. Ezt követően a szőlő préselése és a must kóstolása következett, ők is kipróbálhatták a prés működését.

A must megízlelése nagy élmény volt számukra. Utolsó programként kihirdettük az őszi vásár kezdetét, ahol az óvónők és dajka nének kínálták portékájukat. A délelőtti táncházzal zárult. A gyermekek nagy örömmel mesélték szüleiknek élményeiket és mutatták vásárfiájukat.

Az idei ősz sok újdonságot tartogat a gyermekek részére. Óvodánk a hagyományörzés érdekében néptánc oktatást indított, mely nemcsak a magyar tánc lépéseit, hanem a régi hangszereket és játékokat is megismerteti a gyerekekkel. Az oktatásra nagy létszámmal jelentkeztek óvodásaink.

Óvodánkban heti egy alkalommal mozgásfejlesztő délutánt tart óvodapedagógusunk, Pappné Simonfay Eszter, mely a gyermekek komplex fejlesztését szolgálja.

Az ősz folyamán sok programot szerveztünk a gyermekeknek.

Kirándultunk a falunk erdejébe és a szőlőhegyre. Október végén Budapestre utazunk, ahol megtekinthetjük a Tropicarium élővilágát és a Közlekedési Múzeum kiállításait. Így juttatjuk óvodásainkat minél több tapasztalathoz és ismertjük meg Isten teremtett világával.

Gyülekezeti választások 2012.

Zsinati törvényeink értelmében egy adott egyházi választott testület mandátuma 6 évre szól, így ennek értelmében a jövő évben megválasztásra kerülnek az egyházközségi presbitériumok. A jelölési eljárást megelőzően közös gondolkodásra hívom fel minden egyházat szerető testvérünk figyelmét. Először is hordozzák ezt az ügyet csendes Isten előtti imádságaikban, másodsor vegyenek részt a jelöltek személyeiről való közös gondolkodásban, s végül, de nem utolsó sorban, amikor gyülekezetünk jelölő és választó bizottságától felkérés érkezik a kedves testvérek felé egy adott tisztség betöltésére, akkor mérlegeljék a megítélt felkérést, kellő megfontoltság után pedig, örömmel vállalják el a választásokon való megmérettetést.

Az egyházközségi választásokon kívül a gyülekezetek választják meg az esperest, az egyházmegyei felügyelőt. A választásra az előre kihirdetett vasárnap istentisztelete után kerül sor a templomban.

Jelölési eljárás: gyülekezeti szokásunkhoz híven, már a választásokat megelőző 2 hónapban a templom bejáratához elhelyezünk egy urnát, melybe tisztelettel várjuk a testvérek javaslatait. A jelöltlistát a közgyűlés véglegesíti, majd szavazásra bocsátja. A választás, titkos szavazással történik. Választó joga minden felnőtt (18. életévét betöltött) egyházfenntartást fizető, megkonfirmált evangélikus testvérünknek van.

Kiket válasszunk meg?

A 2005. ÉVI VII. Törvény 3. § (1) szerint: *Egyházi tisztségre - a törvényben másként szabályozott esetektől eltekintve - csak rendezett életvitelű, konfirmált, nagykorú egyházközségi tag választható meg, ha egyébként a tisztség betöltéséhez megkívánt többi feltételnek eleget tesz.*

A törvény szövegét olvasva joggal kérdezhető: Ki tekinthető rendezett életvitelű egyházközségi tagnak? A korábbi törvényszövegben a fedhetetlen kifejezés szerepelt, amely egy régi jogász kifejezést takar, valami hasonlót, mint a napjainkban használatos erkölcsi bizonyítvány. E megfogalmazást váltotta fel a rendezett kifejezés. Rendezett életűnek tekinthetjük azt a testvért, akiről elmondható: családi és magánélete rendben van. Házastársával harmóniában él, gyermekeit szépen neveli. A Szentírásban foglaltaknak megfelelő módon a Tízparancsolat és a szeretet kettős parancsolata szerint alakítja Istennel és embertársaival való viszonyát. A Szentírásban további ajánlásokat találhatunk a gyülekezeti vezetőkre vonatkozóan. S mivel az Újtestamentum keletkezésének idején még nem különült el élesen egymástól a presbiteri, püspöki és a diakónusi tisztség, ezért amit a püspökre és diakónusokra nézve olvasunk, azt a presbiterekre is nyugodt szívvel vonatkoztathatjuk.

Összefoglalva tehát: a józan életű, Isten ígéjében jártas, szelíd, egy feleségű (illetve férjű), tanításra is alkalmas, vendégszerető, nem pénzsóvár, hűséges, családszerető, hívő, mértékletes és köztiszteletben álló testvéreket keressük és jelöljük presbiteri tisztségre.

A választásra való felkészülésünket a következő számban folytatjuk a helyi gyülekezeti sajátosságok ismertetésével.

Szarka István

(Folytatás az első oldalról)

Gyakran hallunk egymástól ilyen mondatokat: "Istenem mit tettem, hogy ezt érdemlem Tőled!" Sokszor a kérdés feltevése is rossz, mert helyette inkább azt kellene kérdezni: „Mit nem tettem meg, amit tennem kellett volna! Mit mulasztottam el?” s mi ilyenkor is hajlamosak vagyunk mindent tárgyokban, anyagi javakban, cselekedetekben mérni. Pedig az első és legfontosabb dolog, amit Isten elvár, kér és szeretne, az a szeretet és a bizalom ő felé. Szeretem-e az Istent, bízom-e benne? Minden más csak ezután és ennek függvényében értendő. Bizony hányszor vagyunk hűtlének hozzá, hányszor vagyunk hűtlenek ehhez a templomhoz is, melyben megélhetjük a lelki összetartozást, az Istennel való találkozás örömét. Hányszor elégszünk meg a tévé vagy a rádió adta lehetőségekkel és hányszor választjuk a könnyebbik és a szélesebb utat, mást helyette? S vajon hányszor biztatjuk fiataljainkat, gyermekeinket, unokáinkat, hogy velünk együtt éljék át az Istennel való találkozás közös örömét? Megelégszünk és belenyugszunk a tőlük kapott válaszbba: az ő életükbe ne szóljon bele senki, ők tudják, hogy mi a fontos nekik!

Pedig testvéreim az Úristen beleszól! Beleszól mindannyiunk életébe, ha akarjuk, ha nem, mert ő tudja, hogy mi a fontos nekünk. Beleszól, talán éppen úgy mint Dávidba, megdöbbsent, megállít, szenvedések sorozatát adja elénk míg meg nem kérdezzük: Miért Uram? Míg meg nem vizsgáljuk őszintén magunkat és el nem határozzuk, hogy megbánjuk, tiszta szívünkben sajnáljuk és bánjuk bűneinket. Míg rá nem döbbenünk, hogy ebben a mai modern és igen durva világunkban is egyedüli oltalmunk és segítségünk az Isten.

Amíg erre rá nem jövünk, addig az életünk menekülés, egy futás lesz. Úzított vad állapotában lévő emberek képe jól jellemez bennünket testvéreim...Dávid a zsoltárban a menekülés örömről beszél. Az az ember, aki menekül veszélyben van, halálfélelemben van. Öröme neki mi ad okot? Ha tudja, hogy hol a menedék. Ha tudja, hol érezheti magát biztonságban. Ha tudja, hogy van hová menekülni, amikor lelke zaklatott, amikor elfáradt, amikor békességre van szüksége. Olyan szépen fogalmazza meg Dávid: Isten körülvesz a menekülés örömeivel. Átkarol, átölel, betakarja szennyes életünket, elfedi bűneinket kíváncsi szemek elől, oltalom. Olyan az Isten, akinél biztonságban érezheted magad, akinél védelmet találsz, akihez, ha menekülsz, még ha hosszú út is áll mögötted, és a legmélyebb szakadék választott is el eddig tőle, ő befogad. Körülvesz a menekülés örömeivel. Azzal, hogy hozzá mehatsz! Ő nem taszít el. Ő nem mondja azt: Most nem érek rá veled törődni, nem tesz szemrehányást, hogy miért nem jöttél eddig, hanem szeretetével befogad és megtanít, hogy melyik úton kell járnod.

Egyik napon autóvezetés közben a Kossuth rádió adásában nagyon érdekes dolgot hallottam. Butánban az emberek a fejlődés és a növekedés mértékét nem az anyagi javakban mérik. Nem az

hajtja és működteti a gazdaságukat sem, hogy mennyi pénzt tudnak összegyűjteni, milyen nagy gazdasági fejlődést tudnak véghezvinni. Kitaláltak egy ilyen megfogalmazást: Bruttó nemzeti boldogság. Rangsorolták azokat a dolgokat, amelyek szerintük fontosak ahhoz, hogy boldogok legyenek. Figyelemreméltó kezdeményezés a mai pénz körül forgó világunkban. Ők már rájöttek arra, hogy nem minden a pénz, és mi is kezdjük talán látni, hogy ennek a jóléti világnak ára van. Mégpedig súlyos ára van. A zsoltáros szavai arra figyelmeztetnek bennünket, hogy ne legyünk olyan okatlanok, mint a ló vagy az öszvér, amelynek kantárral vagy zablával kell megfélemezni szilajságát. Vagyis ne akarjunk a magunk feje után menni csupán. Pál apostol beszél a test cselekedeteiről és a lélek cselekedeteiről. Manapság túlságosan csak a testünkre figyelünk és megfélemezünk arról, hogy az ember, mint teremtetett lény szoros kapcsolatban kellene, hogy álljon Teremtőjével. Ez nem megy másként, minthogy az Istenre figyelünk. Figyelünk arra, hogy az Isten milyen mértékben és hogyan akarja formálni lelkünket, gondolatainkat, érzéseinket.

Isten azt mondja: Bölcsé teszek, tanácsot adok, és megtanítalak melyik úton kell járnod. Figyeljünk Istenre és az ő tanításait hallgatva figyeljünk önmagunkra. Ne csak a testünkkel törődjünk, hanem a lelkünkkel is, hiszen Isten a lélek útján szól hozzánk. Szentlelkének erejével ébreszti bennünk a hitet, a bizalmat. Vajon kantár, vagy zabla kell nekünk? Van, amikor igen. Bizony az Úristen sokféle eszközt bevet és alkalmaz, hogy nekünk megmutassa az utat. Életünkben azt is látjuk, hogy milyen könnyű nem az Istenre figyelni, mennyi érdek, mennyi vélt vagy valós fontos dolog az ami sokszor előtérbe kerül. Sokszor úgy vagyunk vele, hogy csak egy részt szeretnénk belőle adni az Istennek. Vasárnap rád figyelek, a hét többi napján pedig úgy élek, ahogy nekem tetszik. Egy kicsit jó vagyok, meg egy kicsit rossz is, és megnyugtatom magam, senki sem tökéletes. Mászor meg talán előfordul az is, hogy imádságban kérek valamit az Istentől, de arra már nem figyelek, hogy ő mit vár tőlem, nem figyelek a belső hangra, Isten mit szeretne, hogyan éljek?

„Tanácsot adok, megtanítalak melyik úton kell járnod”- mondja a zsoltáros. Mit is jelent ez? Azt hogy állandó kapcsolatban van az Istennel. Minden pillanatban, munkában pihenésben, döntéseimben, tetteimben. Hétköznapi szokványos teendőkben a mosogatáskor, az ebédfőzésnél, a barátnővel vagy barátokkal való beszélgetés közben, még pihenésünkben és álmunkban is - Ő figyel ránk testvérek. A tanácsadás és vezetés azt jelenti, hogy ő kíséri bennünket és mi hallgathatunk rá. Ő pedig tanít bennünket. Sokszor hibáink által, sokszor botlások közepette.

Találjuk meg a hozzá vezető utat, s ha már ezen az úton járunk, tudjuk neki elmondani gondjainkat, tudjuk életünket teljesen rá bízni, behelyezkedni az ő oltalmazó, ölelő kezébe. Ámen.

Szarka Éva

EGYHÁZMEGYEI KÓRUSTALÁLKOZÓ

Ebben az évben október 9-én Oroszlányban került megrendezésre a mostanra már hagyományossá vált egyházmegyei kórustalálkozó. Gyülekezetünk kórusa is várta és készült már előre erre a felémelő alkalomra, ahol találkozhattak az Fejér-komáromi gyülekezetek kórusai. Az első kellemes meglepetés mindjárt a megérkezéskor fogadott bennünket. Olyan sokan voltunk, hogy alig találtunk helyet arra, hogy a kezdés előtt egy rövid próbát, beéneklést tartsunk. A második meglepetésünk az volt, hogy sok olyan új kórossal, énekkarral ismerkedhettünk meg, akiket eddig még nem hallottunk énekelni, hiszen az idén az egyházmegye 10 gyülekezetéből érkeztek a résztvevők. A harmadik örömteli meglepetésünk, lelkesünk, Szarka István szavai voltak. Aki megszokott humorával és kedvességével ezt mondta: „Itt kell rájöjjek arra, hogy nekünk milyen profi kórusunk van!”

Az Örömhír kórus erre az alkalomra egy húsvéti gregorián himnusszal és két karácsonyi dallal készült. A kórusok szolgálata közben Farkas Etelka oroszlányi lelkész nő áhítatát hallgatva elgondolkozhattunk arról, hogy mi lenne az az egy kívánság, amit a Jóistentől kérnénk, mi személy szerint és a kórusunk.

A kórustalálkozó az énekarok közös énekeivel záródott, majd a házigazdák szeretetvendégségre invitáltak bennünket. A hazafelé vezető úton kórusunk tagjai örömmel számoltak be a közösen eltöltött délután élményeiről.

Szarka Éva

MOZI BAKONYCSERNYÉN!

Október 30-án vasárnap 16.00 órakor a Bakonycsernyei Művelődési Házban levetítjük a Luther életéről készült nagyszabású filmet. A film után kötetlen beszélgetésre várunk mindenkit. A belépés díjtalan. Minden érdeklődőt szeretettel várnak a szervezők:

Kocsis József és Szarka István lelkipásztorok

FIATALOK FIGYELEM!

Az Élő kövek alapítvány és gyülekezetünk fotós és videós tanfolyamot hirdet az általános iskola 7-8. osztályosai és középfokú intézményben tanulók részére. jelentkezni november 16-ig lehet a 20/981 5923-as telefonon vagy Szarka István lelkésznel személyesen. A tanfolyam ingyenes.

ALKALMAINK

Istentisztelet

Minden vasárnap Súron 9.00, Bakonycsernyén 10.30. Minden hónap első vasárnapján úrvacsora.

Szórvány istentisztelet

Minden hónap első vasárnapján: Bodajkon 15.00, Ácsteszerén 16.00

Bibliaórák

Béketelepen: kedden 16.00

Gyülekezeti irodában: csütörtökön: 16.00

Énekkari próbák

Örömhír kórus: hétfőn 18.00

Férfikör

A férfikör alkalmait minden hónap 3. vasárnapján 15.00 tartjuk, a következő alkalom: november 20.

Családi istentiszteletek

November 20-án 3. osztály

November 27-én advent első vasárnapján óvodások

December 18-án 1. osztály

Gyermekek karácsonya: 2011. december 25-én 15.00

Halottak napi istentiszteletek november 1-én

11.00 Bakonycsernye véhonyi temető,

14.00 Bakonycsernye köztemető,

15.00 Súr evangélikus temető.

Egyházmegyei Ifjúsági focikupa: november 19 focikupa Bokodon
Jelentkezni Nagy Gábor egyházmegyei ifjúsági felelősnél lehet
(06208243280), jelentkezési határidő november 8. kedd.

November 28-án az északi püspöki hivatalban és a Finn nagykövetségen bemutatjuk gyülekezeti partnerkapcsolatainkat.

ANYAKÖNYVI HÍREK

A KERESZTSÉG SZENTSÉGÉBEN
RÉSZESÜLTEK

Bakonycsernye

- ✠ Jónás Márk Lorenzo - Jónás Ferenc és Ötvös Erzsébet
- ✠ Jónás Ferenc Armando - Jónás Ferenc és Ötvös Erzsébet
- ✠ Tolinger Botond - Tolinger Tamás és Benis Hajnalka
- ✠ Balogh Bettina - Balogh Tibor és Pfeifer Krisztina
- ✠ Vári Balázs (felnőtt)
- ✠ Dezső Klára Judit - Dezső Gábor és Fábián Judit
- ✠ Kalincák Richárd - Kalincák István és Horváth Szilvia
- ✠ Hegedűs Ákos - Hegedűs László és Hányik Mónika
- ✠ Takács Győző Máté - Takács Győző és Skrabák Katalin gyermeke

Súr

- ✠ Sógorka András - Takács Olga és Sógorka András
- ✠ Debity Lili Mercedesz - Csillag Andrea és Debity Zoltán
- ✠ Sógorka Balázs - Szabó Anita és Sógorka Balázs gyermeke

HÁZASSÁGOT KÖTÖTTEK

Nemesházi Imre és Wachtler Cecília

Skrabák Ferenc és Zilahi Anita

Vincze Zoltán és Jánosi Valéria

Papp László és Simonfay Eszter

Varga Miklós és Csáki Bernadett

Dr. Kalincák Zoltán és Petra Amália Éva

A FELTÁMADÁS REMÉNYSÉGÉBEN
KÍSÉRTÜK UTOLSÓ FÖLDI ÚTJÁRA

Bakonycsernye

- ✠ Bocskáné Albert Júlia 60
- ✠ Szenté Ferenc 57
- ✠ Szenté Mihályné 80
- ✠ Takács Ferenc 76
- ✠ Nyári István 53
- ✠ Királyvári Imréné 68
- ✠ Szok János 84
- ✠ Popp Kurt Eberhard 79
- ✠ Dreska Jánosné 86
- ✠ Simon Istvánné 85
- ✠ Kadlecsik Lajos 82

Súr

- ✠ Szabó Gábor 66
- ✠ Takács Ferencné 77
- ✠ Szloboda Lajos testvérünket 82 éves korában.

Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg, mert megnyugosznak fáradozásaikból és cselekedeteik követik őket.

A Bakonycsernyei Evangélikus Egyházközség
kiadványa

Bakonycsernye Dózsa Gy. u. 1

Tel/Fax: 22-592-000

Mobil: 06-20-9815923;

06-20-770 3008

Email: istvan.szarka@lutheran.hu

Felelős kiadó: Szarka István esperes

Számitógépes szerkesztés:

Csernyin Sándor

Email: csernyin@freemail.hu

Web cím: <http://bakonycsernye.lutheran.hu>